

Етнолози накит читају и истражују кроз његове различите аспекте: као украс, амајлију, средство народне медицине, поуздан показатељ друштвеног положаја и религијског осећања свог власника, али и пресек културног и економског стања свог времена. Посебно занимљива улога накита је његова употреба у народној медицини (на нашем поднебљу до прве половине 20. века). У Музеју је остало више записа о коришћењу поједних врсти накита у лечењу кожних болести, посебно жутице. Оболело место се неколико пута „протрља“ накитом или се болесник окупа водом у којој је претходно потопљен накит. Народни накит (појам који је прихваћен у музеолошком дискурсу још 60-тих година)

увек су пратила неприкосновена правила кићења, а одреднице су биле азличите: позиција (нпр. исти предмет могао се користити као накит за главу или накит за груди), статус (нпр. удата или неудата жена), прилика (свадба, празник и сл.), обичаји (нпр. у жалости је карактеристична забрана кићења). Уметнички облик предмета у највећој мери се ослања на средњевековне обрасце израде, затим на турске, па европске (ови елементи се међусобно смењују и преплићу). Карактерише их занатска израда различите финоће: предмете је могао изградити занатлија - кујунџија, мајстор или уметник који је својом рафинисаношћу стварао права ремек-дела.

